

2308). Partiernes ordførere: Sv. E. Andersen, Langkilde, Anna Sejerøe-Olsen, Else-Merete Ross og Ove Munch. Henvist til udvalg på 17 medlemmer (Langkilde, Adam Møller [formand], Lis Møller, Ellen Strange Petersen, Anna Sejerøe-Olsen [næstformand], Per Møller, Eva Ree, Else-Merete Ross, Rigmor Christensen, Meta Ditzel, Sv. E. Andersen (fra $\frac{14}{1}$ Søren B. Jørgensen), Albertsen, Lene Bro, Kampmann, Orla Pedersen, Karl Max Rasmussen og Ove Munch). Betænkning (B. sp. 849) afgivet $\frac{2}{4}$. 2. beh. $\frac{14}{4}$ (F. sp. 4952). 3. beh. $\frac{17}{4}$ (F. sp. 5138). *Loven stadfæstet 29. april 1970.* (Lovt. nr. 177).

Loven *udskyder revisionen af lov om bekæmpelse af kønssygdomme*, således at forslag om revision af loven skal fremsættes for folketinget i *folketingsåret 1971-72*.

Om baggrunden for loven anførte *indenrigsministeren* følgende ved lovforslagets fremsættelse:

„Lov nr. 193 af 4. juni 1947 om bekæmpelse af kønssygdomme afløste den såkaldte oktober-lov, lov nr. 81 af 30. marts 1906 om modarbejdelse af offentlig usædelighed og venerisk smitte. På baggrund af den betydelige stigning i antallet af kønssygdomme, der indtrådte under og umiddelbart efter den 2. verdenskrig, indførte loven af 4. juni 1947 skærpede regler om smitteopsporing og pligten til at underkaste sig lægebehandling.

Loven skulle forelægges til revision i rigsdagssamlingen 1951-52. På revisionstidspunktet var antallet af smittede med kønssygdomme faldet væsentligt bl. a. på grund af den nye lovs skærpede regler. Af lægelige grunde fandtes det på dette tidspunkt imidlertid ikke forsvarligt at svække agtpågivenheden, hvorfor revisionen blev udskudt til folketingsåret 1956-57.

Da loven i 1956 på ny skulle forelægges til revision, var antallet af anmeldte tilfælde af kønssygdomme i det væsentlige uforandret, og revisionen blev derfor udskudt i 3 år.

I begyndelsen af 1960-erne konstateredes en stigning i antallet af anmeldte tilfælde af kønssygdomme, særlig blandt de unge aldersgrupper og blandt de homofile. På denne baggrund fandt man det ikke forsvarligt at lempe kønssygdomslovens regler, hvorfor revisionen blev udskudt.

Kønssygdomsloven blev igen forelagt til revision i folketingsåret 1964-65. Antallet af anmeldte tilfælde af kønssygdomme var stadig stigende. Hertil kom, at gonorrhé-bakterierne i stigende grad viste sig modstandsdygtige over for penicillin og andre antibiotika. Under hensyn til denne udvikling fandt man, at en revision burde udskydes jndtil folketingsåret 1969-70, på hvilket tidspunkt man mente at